

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

ОДЕСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ І. І. МЕЧНИКОВА

ФАКУЛЬТЕТ МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН, ПОЛІТОЛОГІЇ ТА СОЦІОЛОГІЇ

КАФЕДРА СВІТОВОГО ГОСПОДАРСТВА
І МІЖНАРОДНИХ ЕКОНОМІЧНИХ ВІДНОСИН

ЕКОНОМІЧНИЙ ПОТЕНЦІАЛ КРАЇНИ: НАУКОВІ ПІДХОДИ ТА ПРАКТИКА РЕАЛІЗАЦІЇ

II МІЖНАРОДНА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ

4 травня 2018 року

Одеса
2018

СЕКЦІЯ 7. ДЕМОГРАФІЯ, ЕКОНОМІКА ПРАЦІ, СОЦІАЛЬНА ЕКОНОМІКА І ПОЛІТИКА

Перегудова Т. В.

СОЦІАЛЬНО-ТРУДОВА ІНКЛЮЗІЯ ОДИНОКИХ БАТЬКІВ:
ПИТАННЯ ДЛЯ УДОСКОНАЛЕННЯ 123

Рікель О. М., Дроник Т. Я.

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ТРУДОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ КАРПАТСЬКОГО РЕГІОНУ 126

Хвалинська В. В.

ЗАСТОСУВАННЯ АНСАМБЛЮ АЛГОРИТМІВ КЛАСТЕРИЗАЦІЇ
У ДЕМОГРАФІЧНИХ ДОСЛІДЖЕННЯХ 129

Юрчик І. Б.

СОЦІАЛЬНА ПОЛІТИКА ДЕРЖАВИ ЯК ОСНОВА
ПІДВИЩЕННЯ ДОБРОБУТУ НАСЕЛЕННЯ 132

СЕКЦІЯ 8. ГРОШІ, ФІНАНСИ І КРЕДИТ

Гуржий Т. О.

ВПЛИВ НЕРІВНОСТІ НА СУСПІЛЬНИЙ ДОБРОБУТ 135

Гурська Ю. О., Кміть В. М.

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ЗАСТОСУВАННЯ МОНЕТАРНИХ ІНСТРУМЕНТІВ
ОПОСЕРЕДКОВАНОЇ ДІЇ ЦЕНТРАЛЬНИМ БАНКОМ 137

Дрепін А. В.

ФІНАНСОВА СКЛАДОВА РОЗВИТКУ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ..... 140

Кулікова Є. О.

СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ НЕДЕРЖАВНОГО
ПЕНСІЙНОГО СТРАХУВАННЯ УКРАЇНИ..... 143

Медведюк Н. М., Островська О. Ю.

ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ БАНКІВСЬКОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ..... 146

Момот О. М.

ПЕРЕВАГИ ТА НЕДОЛІКИ СУБОРДИНОВАНОГО БОРГУ БАНКУ
ЯК СКЛАДОВОЇ КАПІТАЛУ 149

Палійчук Т. В.

ПОДАТКОВІ ДОХОДИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ
В КОНТЕКСТІ ВПРОВАДЖЕННЯ ФІСКАЛЬНОЇ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ..... 153

Павловська О. В., Свідерська І. М.

СУЧАСНІ ТЕХНОЛОГІЇ В ЦИФРОВІЙ ЕКОНОМІЦІ 156

Тимошик Н. С., Химич І. Г.

ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ ФІНАНСОВОГО РИНКУ УКРАЇНИ:
РЕАЛІЇ СЬОГОДЕННЯ ПЕРСПЕКТИВИ МАЙБУТНЬОГО..... 159

Чепка В. В., Бернацька А. О.

ДИВІДЕНДНА ПОЛІТИКА ЯК ІНСТРУМЕНТ
ВАРТІСНО-ОРІЄНТОВАНОГО УПРАВЛІННЯ 161

4. Байбуз О.Г. Інформаційна технологія нечіткої кластеризації багатовимірних часових рядів на прикладі гідрохімічного моніторингу річки Самара / О.Г. Байбуз, М.Г. Сидорова // Науковий вісник Національного гірничого університету. – 2014. – № 5. – С. 114-122.
5. В.Б. Бериков. Классификация данных с применением коллектива алгоритмов кластерного анализа // Знання–Онтології–Теорії (ЗОНТ–2015). – 2015. – Т.1. – С. 29-38.

Юрчик І. Б.

*кандидат економічних наук
старший викладач кафедри філософії та економічної теорії
Вінницького торговельно-економічного інституту
Київського національного торговельно-економічного університету
м. Вінниця, Україна*

СОЦІАЛЬНА ПОЛІТИКА ДЕРЖАВИ ЯК ОСНОВА ПІДВИЩЕННЯ ДОБРОБУТУ НАСЕЛЕННЯ

Головним завданням на шляху соціально-економічного прогресу в державі має стати забезпечення передумов реалізації прав і свобод громадян, утвердження середнього класу й подолання бідності населення. Для забезпечення соціальних гарантій держава має сприяти розвитку соціальної сфери й проводити виважену соціальну політику. Так як соціальна сфера є підсистемою національної економічної системи, яка охоплює явища, процеси, види діяльності й об'єкти, що стосуються забезпечення життєдіяльності суспільства, людини, задоволення її потреб, інтересів, то однією з передумов соціальної безпеки є формування та реалізація активної та сильної соціальної політики держави.

Соціальна політика – це діяльність держави у сфері соціального забезпечення та соціального розвитку, система заходів, спрямованих на підвищення якості і рівня життя населення [1]. Основною метою соціальної політики є створення умов для її функціонування згідно із стратегією економічного розвитку та фінансової стабілізації. Кінцевим результатом цього процесу має бути забезпечення достатнього життєвого рівня населення, поліпшення демографічних показників, розвиток трудових ресурсів, пенсійна реформа та відновлення освітнього та наукового потенціалу. Акцент переноситься на посилення соціального захисту, реформування системи соціального забезпечення – страхування, пенсійних виплат, розвитку адресної допомоги тощо.

Соціальне забезпечення як складова соціальної політики є одним з провідних напрямків роботи Міністерства соціальної політики і є основною функцією соціальних працівників, що зайняті в управліннях соціального захисту населення. Адже, соціальне забезпечення – це передбачена чинним законодавством система соціально-економічних державних заходів, що направлені на допомогу громадянам у старості, сім'ям, в яких є діти, та окремим категоріям громадянам, що втратили годувальника, у випадку тимчасової непрацездатності, втрати робочого місця та ін.

При реалізації соціальної політики соціальний захист ставить перед собою такі цілі:

- забезпечення рівня життя громадян України не нижче прожиткового мінімуму, встановленого державою для кожної категорії відповідно до потреб;
- регулювання соціально-економічних відносин для попередження соціальної напруженості в суспільстві, яка може бути зумовлена соціальною нерівністю (за етнічною, економічною, релігійною ознаками).

Соціальна політика держави втілюється у суспільних програмах і соціальній практиці та охоплює: регулювання соціальних відносин у суспільстві, забезпечення ефективної зайнятості, розподіл і перерозподіл доходів, формування стимулів до високоефективної праці; забезпечення розвитку соціальної інфраструктури, захист навколишнього середовища.

В основі соціальної політики мають лежати принципи:

- раціональності (досягнення оптимального співвідношення мети соціальної політики й засобів її реалізації);
- соціальної справедливості (створення однакових можливостей для всіх членів суспільства);
- соціальної безпеки (передбачення певних життєвих ризиків) [2].

Об'єктами соціальної політики є: ринок праці та зайнятості, система соціального забезпечення й захисту населення; елементи соціальної інфраструктури, громадяни як споживачі. Суб'єктами соціальної політики є: держава, яка відповідає за створення й здійснення цієї політики, органи законодавчої та виконавчої влади.

Для оцінювання соціальної політики використовують ряд показників:

- соціально-демографічні (кількість населення, його склад за віком, статтю, соціальним станом, особливості відтворення й міграції населення);
- узагальнені показники добробуту населення (валовий національний продукт на душу населення, обсяг фондів невиробничого призначення, сукупні ресурси для споживання);
- показники, що характеризують умови і оплату праці (темпи скорочення ручної праці, підвищення кваліфікації робітників, оплата праці);
- показники розвитку сфери послуг;
- показники зростання доходів і споживання населення (динаміка й структура реальних доходів населення, обсяг продажу товарів на душу населення; споживання продуктів харчування й непродовольчих товарів);
- показники, які оцінюють результативність соціальної політики (рівень та якість життя населення) [3].

Рівень та якість життя є інтегрованими показниками соціально-економічного розвитку країни.

Розпочинаючи роботу в квітні 2016 року та усвідомлюючи складність соціально-економічної ситуації в країні, головним пріоритетом для себе Уряд визначив підвищення якості та рівня життя українських громадян.

При цьому Уряд України поставив перед собою одне з нагальних завдань: не пасивне пристосування соціальної політики до обмежених фінансово-матеріальних ресурсів країни, а визначення основних пріоритетів та активне впровадження реформ, які дають змогу втілювати в життя принципи соціальної справедливості й забезпечити постійне підвищення добробуту населення.

Так, першим пріоритетом була визначена комплексна реформа системи оплати праці, запровадження європейських стандартів у сфері соціально-трудова відносин. Другим пріоритетом – реформа системи пенсійного забезпечення. Третім – забезпечення адресності в наданні державної соціальної

допомоги. Четвертим важливим напрямом було визначено децентралізацію системи соціальних послуг та їх розвиток на рівні територіальних громад.

Отож, необхідність проведення змін у соціальній сфері обумовлено завданнями і цілями загальних економічних реформ, та реформами державного управління, головною з яких є децентралізація.

Література:

1. Яременко О. О. Соціальна політика: теоретико-методологічні основи дослідження процесів формування та ефективності реалізації: Монографія. Статті. Виступи. Інтерв'ю / О. О. Яременко. – К.: Ін-т економіки та прогнозування НАН України; УІСД ім. О. Яременка, 2006. – 480 с.
2. Колот А. Міфи соціальної політики, або з чого слід розпочати формування нової моделі / Анатолій Колот // Дзеркало тижня. – 2010. – 23-29 січ. – № 2 (781).
3. Давидюк О. О. Соціальна політика в умовах поглиблення соціальної нерівності в Україні / О. О. Давидюк; Центр перспект. соц. дослід [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.cpsr.org.ua/index.php?option>.